

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 20/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a ústav na výkon trestu odňatia slobody, Komenského 7, Banská Bystrica, zastúpeného Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom, Povožnícka 18, Bratislava, proti postupu Okresnej prokuratúry Galanta v konaní sp. zn. 2 Pv 234/23/2202 v období od 3. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. novembra 2024 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom okresnej prokuratúry označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý postup“). Navrhuje, aby ústavný súd vo vzťahu k napadnutému postupu prikázal okresnej prokuratúre (i) konať o jeho žiadosti o vrátenie vecí z 1. októbra 2024 (doručenej okresnej prokuratúre 3. októbra 2024, pozn.) a (ii) uvoľniť mu zadržované peňažné prostriedky. Súčasne žiada priznať mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-106/NKA-FVZ-2023 z 15. apríla 2024 bolo sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre pokračovací obzvlášť závažný zločin

úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 a 3 písm. c) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto uznesení.

3. Pri domovej prehliadke vykonanej 15. apríla 2024 v súvislosti s uvedeným trestným konaním sťažovateľ vydal peňažné prostriedky vo výške 65 800 eur. Následne, 12. augusta 2024, sťažovateľ podal podľa § 95 ods. 8 Trestného poriadku žiadosť o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov, ktorej nebolo vyhovené. Okresná prokuratúra sťažovateľa informovala, že finančné prostriedky boli zabezpečené ako dôkaz v trestnom konaní a neboli zaistené, preto nemožno rozhodnúť o zrušení zaistenia. Sťažovateľ v nadväznosti na uvedené 3. októbra 2024 doručil okresnej prokuratúre žiadosť o vrátenie vecí (finančných prostriedkov) podľa § 97 Trestného poriadku, o ktorej podľa sťažovateľa nebolo do podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

III.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti dôvodí, že okresná prokuratúra koná o jeho žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov so zbytočnými priet'ahmi, čím dochádza aj k porušeniu jeho práva vlastníť majetok. Peňažné prostriedky môžu byť zaistené len vtedy, ak existuje dôkaz, že boli použité na spáchanie trestného činu alebo sú výnosom z trestnej činnosti. V prípade sťažovateľa takýto dôkaz neexistuje, pretože finančné prostriedky pochádzajú zo zmluvy o pôžičke a nemôžu byť zadržané ako výnos z trestnej činnosti. Keďže podľa okresnej prokuratúry nemožno hovoriť o zaistení peňažných prostriedkov, tieto je potrebné postupom podľa § 97 Trestného poriadku sťažovateľovi vrátiť.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Rozsah ústavnej sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, je v rovine referenčných ustanovení tvorený čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu. Námietku porušenia čl. 2 ods. 2 a čl. 50 ods. 1 ústavy, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 17 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie tak ústavný súd vo vzťahu k formulovanému petitu ústavnej sťažnosti vyhodnotil v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou len ako súčasť sťažnostnej argumentácie sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 394/2023). Pre úplnosť ústavný súd podotýka, že porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy v konaní o ústavnej sťažnosti ani vysloviť nemožno (m. m. napr. III. ÚS 27/2024)

a dodáva, že všetky sťažovateľom namietané nedostatky pri rešpektovaní jeho základných práv podľa ústavy, ako aj práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu je možné zaradiť pod referenčné normy zhmotnené v petite ústavnej sťažnosti. To bolo dôvodom, pre ktorý ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na doplnenie petitu ústavnej sťažnosti o referenčné kritériá, ktoré sťažovateľ uviedol výlučne v rámci dôvodových línií ústavnej sťažnosti.

7. Pokiaľ ide o napadnutý postup, ústavný súd poznamenáva, že vyčerpanie právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje na účinnú ochranu základných práv a slobôd a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, je jednou z podmienok prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ide tak aj o podmienku konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom [§ 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde]. V prípade nesplnenia tohto postupu platí, že ústavná sťažnosť je neprípustná (m. m. III. ÚS 657/2024).

8. Ústavný súd zdôrazňuje, že po novele Trestného poriadku vykonanej zákonom č. 40/2024 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť 15. marca 2024, slúži na odstránenie prietáhov prokurátora v prípravnom konaní postup podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku. Toto ustanovenie priznáva obvinenému, poškodenému a zúčastnenej osobe možnosť žiadať o odstránenie prietáhov alebo iných nedostatkov v postupe prokurátora pri vykonávaní jeho pôsobnosti v prípravnom konaní. Avizovanú žiadosť vybavuje prokurátor bezprostredne nadriadenej prokuratúry alebo generálny prokurátor, ktorý je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku upovedomiť žiadateľa. Žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku pritom aj s poukazom na rozhodovacia prax ústavného súdu (m. m. III. ÚS 657/2024) možno hodnotiť ako právny prostriedok nápravy, ktorý je sťažovateľovi v procesnej pozícii obvineného v prípravnom trestnom konaní bezprostredne a priamo dostupný.

9. Vo vzťahu k napadnutému postupu tak sťažovateľ mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy priznaný zákonom na ochranu ním označených práv, ktorý v okolnostiach danej veci nevyužil. O tomto prostriedku nápravy bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (nadriadený prokurátor), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. *Obiter dictum* považuje ústavný súd za potrebné poukázať ešte na dve skutočnosti.

11. Po prvé, z príloh ústavnej sťažnosti rezultuje, že okresná prokuratúra o sťažovateľovej žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov konala a túto aj vecne vybavila. Z upovedomenia okresnej prokuratúry sp. zn. 2 Pv 234/23/2202 z 10. októbra 2024 totiž vyplýva, že v danej trestnej veci sa vykonáva rozsiahle finančné vyšetrovanie, pričom sťažovateľovej žiadosti nemožno vyhovieť. Finančné prostriedky sú podľa záverov okresnej prokuratúry predmetom dokazovania a v priebehu prípravného konania ich nemožno vrátiť, pretože nie sú splnené podmienky objektivizované v § 97 Trestného poriadku.

12. Po druhé, neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v rámci petitu ústavnej sťažnosti uplatnil popri námietke porušenia čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, aj námietku porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy. Článok 46 ods. 2 ústavy však nie je v právnej veci sťažovateľa *prima facie* aplikovateľný. Garantuje totiž základné právo na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v správnom súdnictve. O to v sťažovateľovej veci nejde. Napadnutý postup okresnej prokuratúry v trestnom

konaní vedenom proti sťažovateľovi nemá žiaden súvis s avizovaným základným právom, ktorého uplatnenie predpokladá postup správneho súdu (m. m. napr. II. ÚS 104/2024).

13. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Robert Šorl
predseda senátu